

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA DŽERARDA HOGANA [GERARD HOGAN]
SECINĀJUMI,
sniegti 2019. gada 11. jūlijā¹

Apvienotās lietas C-398/18 un C-428/18

Antonio Bocero Torrico (C-398/18)
Jörg Paul Konrad Fritz Bode (C-428/18)
pret
Instituto Nacional de la Seguridad Social,
Tesorería General de la Seguridad Social

(*Tribunal Superior de Justicia de Galicia* (Galisijas Augstā tiesa, Spānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Migrējošo darba ņēmēju sociālais nodrošinājums – Regula (EK) Nr. 883/2004 – 5. pants – Priekšlaicīgs vecuma pabalsts – Prasība par to, ka izmaksājamā priekšlaicīgā vecuma pabalsta apmēram ir jābūt lielākam par minimālo vecuma pabalstu, sasniedzot 65 gadu vecumu – Minimālā apmēra aprēķina metode – Valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru tiek ņemts vērā pabalsts tikai kompetentajā dalībvalstī – Pabalsta citā dalībvalstī neņemšana vērā – Prasība par vienlīdzīgu attieksmi pret pabalstiem

I. Ievads

1. Izskatāmie lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas Tiesas kancelejā saņemti attiecīgi 2018. gada 15. jūnijā (lieta C-398/18) un 2018. gada 28. jūnijā (lieta C-428/18), attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju, it īpaši LESD 48. pantu un šajā ziņā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu² 5. un 6. pantu.

2. Ar savu jautājumu *Tribunal Superior de Justicia de Galicia* (Galisijas Augstā tiesa, Spānija) būtībā jautā, vai LESD 48. pantam pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā tostarp ir paredzēts, ka, lai noteiktu, vai persona ir tiesīga saņemt priekšlaicīgu vecuma pabalstu, izmaksājamā pabalsta apmēram ir jābūt lielākam par minimālo vecuma pabalstu, kāds attiecīgajai personai būtu jāizmaksā atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam tās ģimenes apstākļu dēļ, sasniedzot 65 gadu vecumu. Turklāt, šādi rīkojoties, Spānijas tiesiskajā regulējumā tiek ņemts vērā tikai vecuma pabalsts, ko izmaksā šī dalībvalsts, neņemot vērā līdzvērtīgus pabalstus, ko attiecīgajai personai varētu izmaksāt viena vai vairākas citas dalībvalstis.

3. Minētais lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *A. Bocero Torrico*, no vienas puses, un *Instituto Nacional de la Seguridad Social* (Valsts sociālā nodrošinājuma iestāde, turpmāk tekstā – “INSS”) un *Tesorería General de la Seguridad Social* (Vispārējā sociālā nodrošinājuma kase, turpmāk tekstā – “TGSS”), no otras puses, (lieta C-398/18) un tiesvedībā starp *J. Bode*, no vienas puses, un *INSS* un *TGSS*, no otras puses (lieta C-428/18).

¹ Oriģinālvaloda – angļu.

² OV 2004, L 166, 1. lpp., un labojums – OV 2004, L 200, 1. lpp.

4. Jāpiebilst, ka LESD 48. pantā ir paredzēts, ka Eiropas Parlamentam un Padomei ir jāparedz “tādi pasākumi sociālā nodrošinājuma jomā, kas vajadzīgi, lai īstenotu darba ņēmēju pārvietošanās brīvību”, tostarp izveidojot sistēmu, kas nodrošina to, ka migrējošiem darba ņēmējiem “summē visus *laikposmus*, ko saskaņā ar dažu valstu tiesību aktiem ņem vērā [...]”³. Pašreizējā laikposmu summēšanas sistēma ir noteikta Regulā Nr. 883/2004. Šajā ziņā Regulas Nr. 883/2004 6. pantā ir paredzēta apdrošināšanas, nodarbinātības, pašnodarbinātības vai pastāvīgās dzīvesvietas laikposmu summēšana, savukārt šīs regulas 52. un 58. pantā ir paredzēti noteikumi attiecībā uz vecuma pabalstu un minimālo vecuma pabalstu aprēķināšanu, neatkarīgi no tā, kur personai ir apdrošināšanas vai pastāvīgās dzīvesvietas laikposmi vairāk nekā vienā dalībvalstī.

5. Lai arī lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu īpaši minēts ir LESD 48. pants, manuprāt, atbilde uz prejudiciālo jautājumu ir rodama Regulas Nr. 883/2004 5. pantā, kurā ir noteikts no Tiesas judikatūras izrietošais princips par vienlīdzīgu attieksmi pret pabalstiem, ienākumiem un faktiem.

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

6. Regulas Nr. 883/2004 9., 10., 11. un 12. apsvērumā ir noteikts:

- “(9) Tiesa dažos gadījumos ir sniegusi atzinumu par vienlīdzīgas attieksmes iespēju attiecībā uz nodrošinājuma summām, ienākumiem un faktiem; šis princips ir skaidri jāpieņem un jāattīsta, vienlaikus ievērojot likumīgo nolēmumu būtību un garu.
- (10) Tomēr princips traktēt dažus citas dalībvalsts teritorijā notikušus faktus vai notikumus tā, it kā tie būtu notikuši tās dalībvalsts teritorijā, kuras tiesību akti ir piemērojami, nedrīkstētu traucēt principam, ka apdrošināšanas, nodarbinātības, pašnodarbinātības vai dzīvesvietas periodi [laikposmi], kuri izpildīti atbilstoši citas dalībvalsts tiesību aktiem, tiek summēti ar tiem, kuri izpildīti atbilstoši kompetentās dalībvalsts tiesību aktiem. Tālab periodi [laikposmi], kas izpildīti saskaņā ar citas dalībvalsts tiesību aktiem, jāņem vērā, tikai piemērojot periodu [laikposmu] summēšanas principu.
- (11) To faktu un notikumu pielīdzināšana, kas notikuši kādā dalībvalstī, nekādā gadījumā nevar padarīt citu dalībvalsti kompetentu vai tās tiesību aktus piemērojamus.
- (12) Ņemot vērā proporcionalitāti, jāparūpējas par to, ka tiek nodrošināts, lai faktu un notikumu pielīdzināšanas princips neizraisītu objektīvi nepamatotus rezultātus vai viena veida pabalstu pārklāšanos vienā un tajā pašā laikposmā.”

7. Regulas Nr. 883/2004 3. pantā “Jomas, uz kurām attiecas šī regula”, ir paredzēts:

“1. Šī regula attiecas uz visiem tiesību aktiem, kuri skar šādas sociālā nodrošinājuma jomas:

[..]

d) vecuma pabalsti;

[..].”

³ Mans izcēlums.

8. Regulas 5. pantā “Vienlīdzīga attieksme pret pabalstiem, ienākumiem, faktiem vai notikumiem” ir paredzēts:

“Ja vien šajā regulā nav noteikts citādi, ņemot vērā izklāstītos īpašos īstenošanas noteikumus, piemēro šādus noteikumus:

- a) ja saskaņā ar kompetentās dalībvalsts tiesību aktiem sociālā nodrošinājuma pabalstu un citu ienākumu saņemšanai ir zināmas tiesiskās sekas, minēto tiesību aktu attiecīgie noteikumi attiecas arī uz tādu līdzvērtīgu pabalstu saņemšanu, kas iegūti saskaņā ar citas dalībvalsts tiesību aktiem, vai uz ienākumiem, kas gūti citā dalībvalstī;
- b) ja saskaņā ar kompetentās dalībvalsts tiesību aktiem tiesiskas sekas saistās ar noteiktu faktu vai notikumu gadījumiem, minētā dalībvalsts ņem vērā līdzīgus faktus vai notikumus, kas notikuši jebkurā no dalībvalstīm, tā, it kā tie būtu notikuši tās teritorijā.”

9. Regulas Nr. 883/2004 6. pantā “Periodu summēšana” ir paredzēts:

“Ja šajā regulā nav noteikts citādi, tās dalībvalsts kompetentā iestāde, kuras tiesību akti nosaka, ka:

- tiesību uz pabalstu iegūšana, paturēšana, ilgums vai atgūšana,
- tiesību aktu piemērošanas joma vai
- piekļuve obligātajai apdrošināšanai, fakultatīvi turpināmajai apdrošināšanai vai brīvprātīgajai apdrošināšanai vai atbrīvojums no tām

ir atkarīgs no apdrošināšanas, nodarbinātības, pašnodarbinātības vai pastāvīgās dzīvesvietas periodu [laikposmu] izpildes, atbilstoši nepieciešamībai ņem vērā apdrošināšanas, nodarbinātības, pašnodarbinātības vai pastāvīgās dzīvesvietas periodus [laikposmus], kas izpildīti saskaņā ar jebkuras citas dalībvalsts tiesību aktiem, tā, it kā tie būtu periodi [laikposmi], kas izpildīti saskaņā ar tiesību aktiem, kurus tā piemēro.”

10. Minētās regulas 52. panta “Pabalstu piešķiršana” 1. punktā ir paredzēts:

“Kompetentā iestāde aprēķina pabalsta summu, ko varētu saņemt:

- a) saskaņā ar tiesību aktiem, kurus tā piemēro, tikai tad, ja pabalstu saņemšanas tiesību nosacījumi ir izpildīti vienīgi saskaņā ar valsts tiesību aktiem (neatkarīgs pabalsts);
- b) aprēķinot teorētisku summu un pēc tam faktisku summu (proporcionāls pabalsts) šādi:
 - i) pabalsta teorētiskā summa ir vienāda ar pabalstu, ko attiecīgā persona varētu pieprasīt, ja visi apdrošināšanas un/vai dzīvesvietas periodi [laikposmi], kas izpildīti saskaņā ar citu dalībvalstu tiesību aktiem, būtu izpildīti atbilstoši tiesību aktiem, kurus tā piemēro, pabalsta piešķiršanas dienā. Ja saskaņā ar šiem tiesību aktiem summa nav atkarīga no izpildīto periodu [laikposmu] ilguma, šo summu uzskata par teorētisko summu;
 - ii) tad kompetentā iestāde nosaka proporcionālā pabalsta faktisko summu, piemērojot teorētiskajai summai attiecību starp to periodu [laikposmu] ilgumu, kas pirms apdrošināšanas gadījuma iestāšanās izpildīti saskaņā ar tiesību aktiem, kurus tā piemēro, un kopējo to periodu [laikposmu] ilgumu, kas pirms apdrošināšanas gadījuma iestāšanās izpildīti saskaņā ar visu attiecīgo dalībvalstu tiesību aktiem.”

11. Šīs regulas 58. pantā “Piemaksas piešķiršana” ir paredzēts:

“1. Pabalstu saņēmējam, uz kuru attiecas šī nodaļa, tajā dalībvalstī, kuras teritorijā viņš dzīvo un saskaņā ar kuras tiesību aktiem jāmaksā viņam pabalsts, nedrīkst piešķirt pabalstu, kas ir mazāks nekā pabalsta minimums, kurš šajos tiesību aktos paredzēts apdrošināšanas vai dzīvesvietas periodam [laikposmam], kas vienāds ar visiem periodiem [laikposmiem], kuri ņemti vērā maksājumu veikšanai saskaņā ar šo nodaļu.

2. Šās valsts kompetentā iestāde visu laiku, kamēr viņš dzīvo tās teritorijā, maksā viņam piemaksu, kas vienāda ar starpību starp to pabalstu kopsummu, kas saņemami saskaņā ar šo nodaļu, un pabalsta minimuma summu.”

B. Spānijas tiesības

12. *Ley General de la Seguridad Social* (Vispārīgais likums par sociālo nodrošinājumu) 208. pantā – redakcijā, kas bija spēkā prasītāju lūgumu [par pabalsta izmaksu] iesniegšanas datumā, – tā konsolidētajā redakcijā, kas ir apstiprināta ar 2015. gada 30. oktobra *Real Decreto Legislativo 8/2015*⁴ (Karaļa leģislatīvais dekrēts 8/2015), bija paredzēts:

“1. Priekšlaicīga pensionēšanās pēc attiecīgās personas vēlmes ir iespējama, ja tiek izpildītas šādas prasības:

- a) ir sasniegts vecums, kas ir ne vairāk kā divi gadi pirms pensionēšanās vecuma, kurš katrā atsevišķā gadījumā ir piemērojams atbilstoši 205. panta 1. punkta a) apakšpunktam, šajā gadījumā nepiemērojot samazinājuma koeficientus, kas ir noteikti 206. pantā;
- b) minimālais faktisko iemaksu laikposms ir trīsdesmit pieci gadi, [..]
- c) ja ir izpildītas attiecīgā pensionēšanās veida vispārējās un speciālās prasības, tad izmaksājamās pensijas apmēram ir jābūt lielākam par minimālās pensijas apmēru, kas attiecīgajai personai pienāktos tās ģimenes apstākļu dēļ, sasniedzot 65 gadu vecumu. Pretējā gadījumā [attiecīgā persona] nevar izmantot šī veida tiesības uz priekšlaicīgu pensionēšanos.

2. Priekšlaicīgas pensionēšanās gadījumā, par kuru ir runa šajā pantā, pensija tiek samazināta, piemērojot par katru ceturksni vai ceturkšņa daļu, kuras, iestājoties šim gadījumam, trūkst, lai darba ņēmējs būtu sasniedzis likumā noteikto pensionēšanās vecumu, kas katrā no gadījumiem ir piemērojams atbilstoši 205. panta 1. punkta a) apakšpunktam, šādus koeficientus atbilstoši iemaksu periodam:

[..]

Vienīgi konkrētā pensionēšanās vecuma noteikšanas mērķiem par tādu tiks uzskatīts tas vecums, līdz kuram darba ņēmējam būtu vajadzējis turpināt veikt iemaksas laikā no notikuma [pensionēšanās pieprasījuma] iestāšanās brīža līdz likumā noteiktā pensionēšanās vecuma sasniegšanai, kas katrā atsevišķā gadījumā ir piemērojams atbilstoši 205. panta 1. punkta a) apakšpunktam.

Iemaksu laikposmu aprēķinam tiek ņemti vērā pilni laikposmi, laikposmu daļas neuzskatot par pilnu laikposmu.”

⁴ Publicēts 2015. gada 31. oktobra *BOE* Nr. 261, 103291. lpp., un labojums – 2016. gada 11. februāra *BOE* Nr. 36, 10898. lpp.

13. *Real Decreto 1170/2015, de 29 de diciembre, sobre revalorización de pensiones del sistema de seguridad social y de otras prestaciones sociales públicas para el ejercicio 2016* (2015. gada 29. decembra Karaļa dekrēts 1170/2015 par valsts sociālā nodrošinājuma sistēmas pensiju un citu sociālo pabalstu indeksēšanu 2016. gadam)⁵ 14. panta 3. punktā ir paredzēts:

“Ja, piemērojot iepriekšējā punktā noteikto, pensijas summa, kura ir atzīta saskaņā ar divpusēju vai daudzpusēju sociālā nodrošinājuma līgumu gan atbilstoši Spānijas, gan ārvalsts tiesiskajam regulējumam, ir zemāka par minimālās pensijas apmēru, kas Spānijā ir spēkā attiecīgajā brīdī, pensijas saņēmējam, ja tas dzīvo valsts teritorijā un atbilst vispārējās normās noteiktajām prasībām, tiek izmaksāta starpība starp Spānijas un ārvalsts atzītās pensijas summu un minēto minimālo apmēru.

Pensijām, kas ir atzītas atbilstoši Kopienas sociālā nodrošinājuma regulām, ir piemērojams Padomes Regulas (EEK) Nr. 1408/71 (1971. gada 14. jūnijs) par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, 50. pants un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu 58. pants.

[..].”

III. Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

14. *A. Bocero Torrico*, kas ir dzimis 1953. gada 15. decembrī, ir apdrošināts Spānijas sociālā nodrošinājuma sistēmā. 2016. gada 16. decembrī viņš lūdza Spānijas sociālā nodrošinājuma sistēmas iestādēm izmaksāt viņam priekšlaicīgu vecuma pabalstu, kura piešķiršanu viņam *INSS* noraidīja ar 2016. gada 9. novembra lēmumu, jo pabalsta apmērs nesasniedza minimālā pabalsta apmēru, kas attiecīgajai personai pienāktos tās ģimenes apstākļu dēļ, sasniedzot 65 gadu vecumu. *A. Bocero Torrico* iesniedza administratīvu sūdzību, kas galu galā tika noraidīta ar 2017. gada 25. aprīļa lēmumu⁶.

15. *A. Bocero Torrico* kopējais iemaksu laikposms ir 16 637 dienas, no kurām 9947 dienas attiecas uz Spāniju un 6690 dienas attiecas uz Vāciju. Viņam ir piešķirts vecuma pabalsts Vācijā 507,35 EUR apmērā. Priekšlaicīgais vecuma pabalsts, kuru viņš būtu tiesīgs saņemt Spānijā, būtu 530,15 EUR, kas iegūts, piemērojot vecuma korekcijas koeficientu 88 % apmērā aprēķina bāzei, kura ir 773,75 EUR, un aprēķinā ņemot vērā Spānijas maksājamo proporcionālo daļu 76,86 % apmērā.

16. *J. Bode*, kas ir dzimis 1952. gada 4. jūnijā, ir apdrošināts Spānijas sociālā nodrošinājuma sistēmā. 2015. gada 31. maijā viņš lūdza Spānijas sociālā nodrošinājuma sistēmas iestādēm izmaksāt viņam priekšlaicīgu vecuma pabalstu, kura piešķiršanu viņam *INSS* noraidīja ar 2015. gada 26. augusta lēmumu, jo pabalsta apmērs nesasniedza minimālās pensijas apmēru, kas attiecīgajai personai pienāktos tās ģimenes apstākļu dēļ, sasniedzot 65 gadu vecumu.

17. *J. Bode* kopējais iemaksu laikposms ir 16 725 dienas, no kurām 2282 dienas ir Spānijā un 14 443 dienas ir Vācijā. Viņam ir piešķirta vecuma pensija Vācijā 1185,22 EUR apmērā. Priekšlaicīgais vecuma pabalsts, kuru viņš būtu tiesīgs saņemt Spānijā, būtu 206,60 EUR, kas iegūts, piemērojot vecuma korekcijas koeficientu 87 % apmērā aprēķina bāzei, kura ir 1357,80 EUR mēnesī, un aprēķinā ņemot vērā Spānijas maksājamo proporcionālo daļu 17,49 % apmērā.

18. Minimālā pensija personām, kuras ir vecākas par 65 gadiem un kuru apgādībā ir laulātais, Spānijā 2016. gadā bija 784,90 EUR.

5 Publicēts 2015. gada 30. decembra *BOE* Nr. 312.

6 Šos datumus norādīja iesniedzējtiesa. Saskaņā ar *INSS* un Komisiju atteikuma lēmuma datums ir 2017. gada marts.

19. *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* iesniedza prasības *Juzgado de lo Social* (Darba un sociālo lietu tiesa)⁷ pret *INSS* un *TGSS*, lūdzot atzīt viņu tiesības uz priekšlaicīgu vecuma pabalstu attiecīgi no 2017. gada 1. janvāra un 2015. gada 1. jūlija.

20. *Juzgado de lo Social* (Darba un sociālo lietu tiesa) abās lietās konstatēja, ka saskaņā ar valsts tiesisko regulējumu izmaksājama priekšlaicīga vecuma pabalsta summai ir jābūt lielākai par minimālā vecuma pabalsta summu, kāda attiecīgajai personai pienāktos viņas ģimenes apstākļu dēļ, sasniedzot 65 gadu vecumu. Tā uzskatīja, ka izmaksājamā vecuma pabalsta apmēram ir jāatbilst proporcionālajam Spānijas vecuma pabalstam, jo tas esot faktiskais vecuma pabalsts, kuru tā saņēmis saņemšot no Spānijas atšķirībā no jebkuras citas dalībvalsts. Tādēļ spriedumā esot atbalstīti *INSS* argumenti, kuri ir pamatoti ar valsts tiesiskā regulējuma mērķi novērst piemaksas līdz likumā noteiktajai minimālajai priekšlaicīga vecuma pabalsta summai tām personām, kuras vēl nav sasniegušas likumā noteikto pensionēšanās vecumu, tādējādi paturot tās darba tirgū.

21. Līdz ar to *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* prasības tika noraidītas attiecīgi ar 2017. gada 6. oktobra un 2017. gada 15. novembra spriedumiem.

22. *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* pārsūdzēja šos spriedumus attiecīgi 2017. gada 3. novembrī un 22. novembrī.

23. Iesniedzējtiesa uzskata, ka *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* nav slogs Spānijas sociālā nodrošinājuma sistēmai, ņemot vērā, ka piemaksa līdz minimālajai vecuma pabalsta summai pie viņu priekšlaicīgā vecuma pabalsta nekad netiks izmaksāta Spānijā, jo viņi saņem arī vecuma pabalstu no Vācijas un, saskaitot abus faktiskos vecuma pabalstus, to summa ir lielāka par minimālo Spānijas vecuma pabalstu. Iesniedzējtiesa uzskata, ka saskaņā ar Karaļa dekrēta 1170/2015 14. panta 3. punktu, kurā ir atsauce uz Regulas Nr. 883/2004 58. pantu, esot atļauts izmaksāt tikai starpību starp atbilstoši Savienības regulām izmaksājamo pabalstu summu un minimālo Spānijas vecuma pabalstu. Citiem vārdiem sakot, ja tiktu piešķirts priekšlaicīgs vecuma pabalsts, būtu jāņem vērā Spānijā un Vācijā faktiski saņemtie pabalsti, kas liegtu tiesības saņemt piemaksu līdz minimālā pabalsta apmēram.

24. Iesniedzējtiesa uzskata, ka, salīdzinot darba ņēmēju, kas nebūtu emigrējis un kas saņemtu no Spānijas priekšlaicīgu vecuma pabalstu 1193,38 EUR apmērā⁸, ar migrējošu darba ņēmēju, kas saņem šo pašu summu, bet no divām vai vairākām dalībvalstīm, migrējošais darba ņēmējs atrodas neizdevīgākā un diskriminējošā situācijā, jo ir pārvietojies uz citām dalībvalstīm (šajā gadījumā – Vāciju), un viņam tiek liegts saņemt priekšlaicīgu vecuma pabalstu, uz kādu būtu tiesības nemigrējošam darba ņēmējam. Līdz ar to šī tiesa uzskata, ka Vispārējā likuma par sociālo nodrošinājumu 208. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētā “izmaksājamā pensijas summa” ir jāinterpretē kā faktisko Spānijas un Vācijas izmaksāto vecuma pabalstu kopējā summa. Iesniedzējtiesa arī uzskata, ka šāda pieeja atbilst tiesību normas mērķim, proti, novērst to, ka Spānijas valstij būtu jāizmaksā piemaksa līdz likumā noteiktajai minimālajai vecuma pensijas summai, paturot prātā, kā jau minēts, arī to, ka atbilstoši Spānijas un Savienības tiesiskajam regulējumam, nosakot tiesības uz piemaksu līdz minimālajam pabalstam, būtu jāņem vērā abu pabalstu summa.

⁷ Attiecīgi *Of Ourense* un *A Coruña*.

⁸ Ar nosacījumu, ka viņi ir izpildījuši pārējos Spānijas tiesiskajā regulējumā paredzētos kritērijus. Iesniedzējtiesa norādīja, ka šie citi kritēriji netiek apstrīdēti pamatlietā. Šo skaitli iesniedzējtiesa ir norādījusi gan lietā C-398/18, gan lietā C-428/18.

25. Šādos apstākļos *Tribunal Superior de Justicia de Galicia* (Galisijas Augstā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālo jautājumu:

“Vai LESD 48. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā pieeja priekšlaicīgai vecuma pensijai tiek padarīta atkarīga no nosacījuma, ka izmaksājamās pensijas apmēram ir jābūt lielākam par minimālo pensiju, kāda attiecīgajai personai būtu jāizmaksā atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam, interpretējot šo “izmaksājamo pensiju” kā faktisko pensiju, ko izmaksā tikai kompetentā dalībvalsts (šajā gadījumā – Spānija), neņemot vērā arī faktisko pensiju, kuru attiecīgā persona varētu saņemt kā tāda paša veida pabalstu no vienas vai vairākām citām dalībvalstīm?”

IV. Tiesvedība Tiesā

26. Rakstveida apsvērumus iesniedza *A. Bocero Torrico, J. Bode, INSS*, Spānijas Karaliste un Komisija, un tie visi sniedza arī mutvārdu paskaidrojumus tiesas sēdē 2019. gada 2. maijā.

V. Tiesai iesniegtie apsvērumi

27. *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* apgalvo, ka valsts tiesiskais regulējums, kurā pieeja priekšlaicīga vecuma pabalstam ir atkarīga no proporcionālā pabalsta apmēra, kas kompetentajai iestādei ir jāizmaksā, ņemot vērā iemaksas, kuras veiktas saskaņā ar tās tiesību aktiem, ir pretrunā Savienības tiesībām. Šādi noteikumi paredz, ka pieeja pabalstam ir atkarīga no iemaksām, kas veiktas vienā dalībvalstī, tādējādi padarot neefektīvus Savienības noteikumus un principus attiecībā uz apdrošināšanas laikposmu brīvu apriti un summēšanu, jo īpaši tos, kuri attiecas uz apdrošināšanas laikposmu summēšanu, lai varētu saņemt vecuma pabalstus saskaņā ar LESD 45. un 48. pantu un Regulas Nr. 883/2004 6., 50., 51. pantu, 52. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 58. pantu.

28. *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* uzskata, ka Vispārējā likuma par sociālo nodrošinājumu 208. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētais “izmaksājamās pensijas apmērs” esot jāpielīdzina teorētiskā pabalsta apmēram, kas ir definēts Regulas Nr. 883/2004 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktā, jo tādējādi migrējošs darba ņēmējs tiek pielīdzināts tādā pašā situācijā valsts darba ņēmējam, kurš nav izmantojis tiesības brīvi pārvietoties. Viņi pakārtoti apgalvo, ka šis jēdziens ir jāinterpretē saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 5. panta a) punktu kā proporcionālu pabalstu summa, ko attiecīgā persona ir saņēmusi no divām vai vairākām dalībvalstīm par visiem apdrošināšanas laikposmiem, kas ir ņemti vērā, lai Spānijā saņemtu un aprēķinātu priekšlaicīgu vecuma pabalstu. Tomēr viņi norāda, ka šai pieejai esot divi trūkumi. Pirmkārt, pieeja priekšlaicīgam vecuma pabalstam Spānijā ir atkarīga no summas, kas izriet no tiesībām uz pabalstu divās vai vairākās dalībvalstīs saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punktu, neatkarīgi no tā pabalsta apmēra, kāds attiecīgajai personai pienāktos Spānijā, ja visi apdrošināšanas laikposmi būtu tikuši pabeigti saskaņā ar Spānijas tiesisko regulējumu. Otrkārt, pieeja priekšlaicīgam vecuma pabalstam vienā dalībvalstī ir atkarīga no pieejas priekšlaicīgam vecuma pabalstam un tā izmaksāšanas citā [dalīb]valstī, neņemot vērā to, ka priekšlaicīga pensionēšanās nav paredzēta visu dalībvalstu tiesiskajā regulējumā un tā nav reglamentēta vienādi valstīs, kurās ir paredzēta iespēja saņemt priekšlaicīgu vecuma pabalstu.

29. *INSS* apgalvo, ka atbilstoši jaunajai 2018. gada 13. februāra Administratīvajai nostājai 3/2018 Vispārējā likuma par sociālo nodrošinājumu 208. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētais nosacījums ir uzskatāms par izpildītu, ja, pirmkārt, pabalsta teorētiskais apmērs⁹ ir lielāks par minimālo Spānijas vecuma pabalstu un, otrkārt, ja Spānijas un vienas vai vairāku valstu pabalstu summa ir lielāka par minimālo Spānijas vecuma pabalstu. *INSS* uzskata, ka gadījumā, ja pabalsta teorētiskais apmērs ir lielāks par minimālo Spānijas vecuma pabalsta apmēru, neesot jāizmaksā piemaksa, kas ir noteikta Karaļa dekrēta 1170/2015 14. panta 2. punktā, lai nodrošinātu [pabalsta]

⁹ Skat. Regulas Nr. 883/2004 52. pantu par [pabalsta] teorētiskā apmēra aprēķināšanu.

apmēru, kas ir vienāds ar minimālo vecuma pabalstu. Turklāt gadījumā, ja Spānijas un vienas vai vairāku valstu pabalstu summa ir lielāka par minimālo Spānijas vecuma pabalstu, neesot jāizmaksā 14. panta 3. punktā minētā piemaksa. Tādēļ *INSS* uzskata – lai atbildētu uz iesniedzējtiesas jautājumu, būtu jāņem vērā teorētiskais pabalsts, kas aprēķināts, summējot laikposmus saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 5., 6., 51. un 52. pantu.

30. Spānijas Karaliste uzskata, ka Regulā Nr. 883/2004 nav paredzēta prasība dalībvalstīm veikt piemaksu pie proporcionālā pabalsta, kas ir jāizmaksā dalībvalstij, atbilstoši priekšlaicīga vecuma pabalsta apmēram, lai sasniegtu minimālo pensiju, kura šajā dalībvalstī ir izmaksājama, sasniedzot 65 gadu vecumu, jo tādējādi tiktu radīta diskriminācija par labu darba ņēmējiem, kas nav bijuši apdrošināti visā laikposmā Spānijā. Tā uzsver apstākli, ka atbilstoši Regulas Nr. 883/2004 52. pantam *INSS* ir ņēmusi vērā *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* iemaksas Vācijā, lai aprēķinātu viņu priekšlaicīgā vecuma pabalsta apmēru. Tomēr Regulā Nr. 883/2004 neesot paredzēts, ka, lai izpildītu Vispārējā likuma par sociālo nodrošinājumu 208. panta 1. punkta c) apakšpunktā minēto nosacījumu, aprēķinā ir jāņem vērā viņu Vācijas pabalsti, turklāt tas varētu radīt Spānijas tiesību aktu sociālā nodrošinājuma jomā izkropļojumu.

31. Spānijas Karaliste arī apstiprina, ka divi jaunajā Administratīvajā nostājā 3/2018 paredzētie nosacījumi ir attiecināmi uz *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* pieteikumiem izmaksāt priekšlaicīgu vecuma pabalstu.

32. Komisija uzskata, ka *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* pieteikumi izmaksāt priekšlaicīgu vecuma pabalstu ir jāvērtē, ievērojot Regulas Nr. 883/2004 5. panta a) punktā paredzēto principu par vienlīdzīgu attieksmi pret pabalstiem, ienākumiem, faktiem vai notikumiem, interpretējot to saistībā ar LESD 45. un 48. pantu. Līdz ar to Spānijas tiesiskajā regulējumā minētais jēdziens “izmaksājamās pensijas apmērs” esot jāinterpretē kā to attiecīgo Spānijas un Vācijas pabalstu summa, kuri ir līdzvērtīgi pabalsti šīs tiesību normas izpratnē.

VI. Vērtējums

33. Lai valsts tiesai sniegtu lietderīgu atbildi, vispirms ir jāuzsver, ka ar Regulu Nr. 883/2004 nav izveidota kopēja sociālā nodrošinājuma sistēma, bet gan tiek ļauts pastāvēt dažādām valstu sistēmām, un tās vienīgais mērķis ir nodrošināt šo sistēmu koordinēšanu. Tādējādi saskaņā ar pastāvīgo judikatūru dalībvalstis saglabā kompetenci savu sociālā nodrošinājuma sistēmu veidošanā. Līdz ar to, tā kā Savienības līmenī saskaņošanas nav, katras dalībvalsts likumdevējam tostarp ir jādefinē nosacījumi, kas rada tiesības uz pabalstiem. Īstenojot šo kompetenci, dalībvalstīm tostarp ir jāievēro Savienības tiesības un it īpaši LESD tiesību normas, kuras attiecas uz katra Savienības pilsoņa brīvību pārvietoties un uzturēties Savienības dalībvalstīs¹⁰. Personām, kuras izmanto šīs tiesības brīvi pārvietoties, nevar ar tiesisko regulējumu radīt nelabvēlīgu situāciju tādēļ, ka tās ir izmantojušas šīs tiesības.

34. Principā dalībvalsts var brīvi paredzēt tiesības uz minimālo vecuma pensiju¹¹, kā arī nosacījumus priekšlaicīga vecuma pabalsta izmaksāšanai, pieņemot, ka ar šiem nosacījumiem netiek likti šķēršļi darba ņēmēju pārvietošanās brīvībai LESD 45. panta izpratnē. Tādēļ es uzskatu, ka principā dalībvalsts, kā tas ir šajā gadījumā, var brīvi paredzēt, ka priekšlaicīgs vecuma pabalsts tiek piešķirts personai, kura ir sasniegusi noteiktu vecumu, par kuru ir veiktas sociālās iemaksas konkrētu gadu skaitu un kurai ir tiesības uz pabalstu, kas ir lielāks par minimālo vecuma pabalstu šajā dalībvalstī¹².

¹⁰ Pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 7. decembris, *Zaniewicz-Dybeck* (C-189/16, EU:C:2017:946, 38.–40. punkts un tajos minētā judikatūra).

¹¹ Spriedums, 2017. gada 7. decembris, *Zaniewicz-Dybeck* (C-189/16, EU:C:2017:946, 47. punkts).

¹² *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* norādīja, ka Spānijas tiesiskajā regulējumā šis nosacījums tika paredzēts, lai nodrošinātu valsts vecuma pabalstu sistēmas dzīvotspēju.

35. Patiešām, šķiet, ka Vispārējā likuma par sociālo nodrošinājumu 208. panta 1. punktā izvirzītie trīs nosacījumi paši par sevi nav apstrīdēti pamatlietā iesniedzējtiesā. Strīds drīzāk ir par valsts tiesību akta 208. panta 1. punktā¹³ minētā trešā nosacījuma piemērošanu¹⁴ attiecībā uz tādām personām kā *A. Bocero Torrico* un *J. Bode*, kuras ir izmantojušas savas tiesības brīvi pārvietoties.

36. Tiesai iesniegtajos apsvērumos ir izteikti acīmredzami atšķirīgi viedokļi par to, vai Regulas Nr. 883/2004 5. un/vai 6. pants ir piemērojams attiecīgajiem pamatlīnijas apstākļiem.

37. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru¹⁵ uz tiesību uz vecuma pabalstu *iegūšanu* attiecas Regulas Nr. 883/2004 6. pants¹⁶. Savukārt noteikumi par pabalsta apmēra *aprēķināšanu* ir paredzēti šīs regulas 52. un nākamajos pantos¹⁷.

38. Ar Regulas Nr. 883/2004 6. pantu tiek īstenots apdrošināšanas, pastāvīgās dzīvesvietas, nodarbinātības vai pašnodarbinātības *laikposmu* summēšanas princips, kas ir noteikts LESD 48. pantā¹⁸, tostarp paredzot, ka tad, ja kādas dalībvalsts tiesību akti nosaka, ka tiesību uz pabalstiem iegūšana ir atkarīga no apdrošināšanas, nodarbinātības, pašnodarbinātības vai pastāvīgās dzīvesvietas laikposmu pabeigšanas, šis dalībvalsts kompetentā iestāde ņem vērā šādus laikposmus, kas ir pabeigti saskaņā jebkuras dalībvalsts tiesību aktiem, it kā tie būtu pabeigti laikposmi atbilstoši tiem tiesību aktiem, kurus iestāde piemēro. Citiem vārdiem sakot, dažādās dalībvalstīs pabeigtie *laikposmi* ir jāsummē¹⁹.

39. Attiecībā uz vecuma pabalstiem Regulas Nr. 883/2004 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktā ir paredzēts, ka kompetentā iestāde aprēķina teorētisko summu pabalstam, uz kuru tā saņēmajam ir tiesības, tā, it kā visi apdrošināšanas un/vai pastāvīgās dzīvesvietas laikposmi, kurus viņš ir pabeidzis dažādās dalībvalstīs, būtu bijuši kompetentās iestādes dalībvalstī. Tālāk kompetentā iestāde saskaņā ar tā 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punktu nosaka faktisko pabalsta summu, pamatojoties uz apdrošināšanas un/vai pastāvīgās dzīvesvietas laikposmu ilguma kompetentās iestādes dalībvalstī teorētisko summu *prorata* attiecībā pret kopējo apdrošināšanas un/vai dzīvesvietas laikposmu ilgumu, kas pabeigti visās attiecīgajās dalībvalstīs. Tā ir *prorata* aprēķina metode²⁰.

40. Ir jānorāda, ka pamatlietā nav apstrīdēts *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* vecuma pabalstu Spānijā un Vācijā teorētiskās summas, kā arī pēc tam faktiskās summas (proporcionālais pabalsts) aprēķins.

41. *INSS*, Spānijas Karaliste, kā arī *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* uzskata, ka pabalsta teorētiskā summa, kas ir aprēķināta saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktu, ir jāizmanto, lai novērtētu, vai ir izpildīts Vispārējā likuma par sociālo nodrošinājumu 208. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētais nosacījums par minimālā pabalsta apmēru.

42. Es tam nepiekrītu.

13 Vispārējā likuma par sociālo nodrošinājumu 208. panta 1. punkta c) apakšpunkts.

14 Līdz ar to *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* neapstrīd Spānijas Karalistes tiesības attiecināt prasības uz minimālā pabalsta apmēru, kādu personai izmaksātu, lai tā būtu tiesīga saņemt priekšlaicīgu vecuma pabalstu.

15 Spriedums, 2011. gada 3. marts, *Tomaszewska* (C-440/09, EU:C:2011:114, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

16 Skat. arī Padomes Regulas (EEK) Nr. 1408/71 (1971. gada 14. jūnijs) par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā – redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes Regulu (EK) Nr. 118/97 (1996. gada 2. decembris) (OV 1997, L 28, 1. lpp.), – 45. panta 1. punktu.

17 Skat. arī Regulas Nr. 1408/71 46. un nākamos pantus.

18 Šis ir viens no Savienības dalībvalstu sociālā nodrošinājuma sistēmu koordinēšanas pamatprincipiem – garantēt, ka LESD paredzētās pārvietošanās brīvības rezultātā darba ņēmējam netiek liegti sociālā nodrošinājuma pabalsti, uz kuriem tas varētu pretendēt, ja savu karjeru būtu veidojis vienā dalībvalstī. Šādas sekas faktiski varētu atturēt Savienības darba ņēmēju no pārvietošanās brīvības tiesību izmantošanas un tādējādi ierobežot šo brīvību (spriedums, 2011. gada 3. marts, *Tomaszewska* (C-440/09, EU:C:2011:114), 30. punkts).

19 Spriedums, 2017. gada 7. decembris, *Zaniewicz-Dybeck* (C-189/16, EU:C:2017:946, 41. punkts).

20 Spriedums, 2017. gada 7. decembris, *Zaniewicz-Dybeck* (C-189/16, EU:C:2017:946, 42. punkts).

43. Manuprāt, pabalsta teorētiskā summa, kas ir aprēķināta saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punktu, ir starpposms faktiskā izmaksājamā proporcionālā pabalsta aprēķinā, un to nevar izmantot, lai novērtētu, vai faktiski ir iegūtas tiesības uz (priekšlaicīgu) vecuma pabalstu²¹. Turklāt, kā esmu norādījis šo secinājumu 37. un 38. punktā, Regulā Nr. 883/2004 ir skaidri nošķirti noteikumi par tiesību uz vecuma pabalstu iegūšanu un noteikumi par pabalsta aprēķināšanas kārtību²².

44. Turklāt, lai arī tiesību uz vecuma pabalstu iegūšana ietilpst Regulas Nr. 883/2004 6. panta piemērošanas jomā, šajā tiesību normā ir nepārprotama atsauce uz apdrošināšanas, nodarbinātības, pašnodarbinātības vai pastāvīgās dzīvesvietas *laikposmu* summēšanu, nevis uz citiem šādu tiesību iegūšanas nosacījumiem²³. Ņemot vērā to, ka saskaņā ar Vispārējā likuma par sociālo nodrošinājumu 208. panta 1. punkta c) apakšpunktu tiesību uz priekšlaicīgu vecuma pensiju iegūšana tostarp ir atkarīga no nosacījuma, ka izmaksājamā pabalsta apmēram ir jābūt lielākam par minimālo vecuma pabalstu, kuru attiecīgā persona būtu tiesīga saņemt Spānijā, ievērojot tās ģimenes apstākļus, sasniedzot 65 gadu vecumu, es uzskatu, ka Regulas Nr. 883/2004 5. pants ir atbilstošā piemērojamā tiesību norma²⁴. Proti, Regulas Nr. 883/2004 10. apsvērumā ir paredzēts, ka princips par pielīdzināšanu vai vienlīdzīgu attieksmi pret pabalstiem, ienākumiem, faktiem vai notikumiem citā dalībvalstī atbilstoši šīs regulas 5. pantam *nedrīkstētu traucēt* 6. pantā minēto principu par noteiktu laikposmu, piemēram apdrošināšanas, kuri ir notikuši citā dalībvalstī, summēšanu, it kā tie būtu izpildīti saskaņā ar kompetentās dalībvalsts tiesību aktiem²⁵.

45. Manuprāt, Vispārējā likuma par sociālo nodrošinājumu 208. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētā prasība attiecībā uz tiesību uz priekšlaicīgu vecuma pensiju iegūšanu garantē, ka konkrēta vecuma pabalsta apmēra²⁶ “saņemšanai” ir “tiesiskas sekas” un tādēļ šai prasībai ir jāatbilst Regulas Nr. 883/2004 5. pantā paredzētajam principam par vienlīdzīgu attieksmi, lai nesodītu darba ņēmējus, kuri izmanto savas tiesības brīvi pārvietoties²⁷. Tādēļ uzskatu, ka, lai izpildītu Vispārējā likuma par sociālo nodrošinājumu 208. panta 1. punkta c) apakšpunktā minēto nosacījumu, vecuma pabalsti Spānijā ir jāsummē ar salīdzināmiem vai līdzvērtīgiem pabalstiem, kas ir izmaksāti vienā vai vairākās citās dalībvalstīs.

21 Līdz ar to pabalsta teorētiskajai summai pašai par sevi nav patstāvīgas lomas.

22 Regulas Nr. 1408/71 46. panta 2. punktā (tagad – Regulas Nr. 883/2004 52. panta 1. punkta b) apakšpunkts) minēto pabalstu aprēķināšanas noteikumu ierobežotā piemērošanas joma tika uzsvērtā Tiesas 2017. gada 7. decembra spriedumā *Zaniewicz-Dybeck* (C-189/16, EU:C:2017:946). Proti, Tiesa konstatēja, ka šī tiesību norma nevar būt minimālā vecuma pabalsta aprēķina pamats, jo tas ir jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 50. pantu (tagad – Regulas Nr. 883/2004 58. pants).

23 Tādēļ tas ir nozīmīgs Vispārējā likuma par sociālo nodrošinājumu 208. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē un minimālā 35 gadu iemaksu laikposma aprēķināšanā. Pamatlietā, lai izpildītu šo nosacījumu, *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* iemaksu laikposmi Spānijā un Vācijā ir jāsummē.

24 Regulā Nr. 1408/71 nebija ietverta norma, kas būtu līdzvērtīga Regulas Nr. 883/2004 5. pantam. Manuprāt, Regulas Nr. 883/2004 5. pantā vienkārši ir precizēts šīs regulas 4. pantā minētais princips par vienlīdzīgu attieksmi. Regulas Nr. 883/2004 5. panta mērķis ir garantēt, ka pārvietošanās brīvības rezultātā darba ņēmējam netiek liegti sociālā nodrošinājuma pabalsti, uz kuriem tas varētu pretendēt, ja savu karjeru būtu veidojis vienā dalībvalstī. No Regulas Nr. 883/2004 9. apsvēruma izriet, ka pielīdzināšana vai vienlīdzīga attieksme pret pabalstiem, ienākumiem, faktiem vai notikumiem citā dalībvalstī atbilstoši šīs regulas 5. pantam ir skaidra tāda principa kodifikācija, kurš paredz vienlīdzīgu attieksmi pret pabalstiem, ienākumiem, faktiem vai notikumiem un kas ir konstatēts vairākos Tiesas spriedumos. Pirmais Tiesas spriedums, kas ir balstīts uz Regulas Nr. 883/2004 5. pantu, ir 2016. gada 21. janvāra spriedums *Vorarlberger Gebietskrankenkasse un Knauer* (C-453/14, EU:C:2016:37).

25 Regulas Nr. 883/2004 10.–12. apsvērumā ir precizēts, ka uz šīs regulas 5. pantā minēto principu, kas paredz pielīdzināšanu vai vienlīdzīgu attieksmi, ir attiecināmi konkrēti ierobežojumi.

26 2004. gada 28. aprīļa sprieduma *Öztürk* (C-373/02, EU:C:2004:232) 68. punktā Tiesa ir secinājusi, ka Lēmuma Nr. 3/80 par Eiropas Kopieniu dalībvalstu sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darba ņēmējiem no Turcijas un viņu ģimenes locekļiem (OV 1983, C 110, 60. lpp.) 3. panta 1. punktā minētais princips par vienlīdzīgu attieksmi ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neļauj piemērot dalībvalsts tiesisko regulējumu, kurā tiesību uz priekšlaicīgu pensiju bezdarba dēļ saņemšana ir pakļauta nosacījumam, ka attiecīgajai personai noteiktu laikposmu pirms lūguma pensionēties ir jābūt saņēmušai bezdarbnieka pabalstus vienīgi minētajā dalībvalstī. Manuprāt, Regulas Nr. 883/2004 5. panta a) apakšpunkta izpratnē nav būtiskas juridiskas atšķirības starp prasību saņemt konkrētu pabalstu un prasību saņemt konkrētu šī pabalsta summu. Skat. arī spriedumu, 1991. gada 7. marts, *Masgio* (C-10/90, EU:C:1991:107), kas attiecas uz principu par vienlīdzīgu attieksmi un pabalsta summas tiesiskajām sekām. Minētā sprieduma 25. punktā Tiesa ir secinājusi, ka “migrējošs darba ņēmējs, kura vecuma pensiju izmaksā saskaņā ar vienas dalībvalsts tiesību aktiem un nelaimes gadījumā apdrošināšanas pabalstus izmaksā citas dalībvalsts apdrošināšanas iestāde, nedrīkst tikt nostādīts sliktākā situācijā, aprēķinot pabalsta daļu, kuras maksājumi saskaņā ar pirmās valsts tiesību aktiem ir jāaptur, kā darba ņēmējs, kurš nav izmantojis savas tiesības brīvi pārvietoties un kuram tiek izmaksāti abi pabalsti saskaņā ar vienas dalībvalsts tiesību aktiem”.

27 Pēc analogijas skat. spriedumus, 1988. gada 7. jūnijs, *Roviello* (20/85, EU:C:1988:283, 18. punkts), un 2014. gada 18. decembris, *Larcher* (C-523/13, EU:C:2014, 2458, 46. punkts).

46. Ja vien iesniedzējtiesas veicamās pārbaudes gaitā netiek secināts citādi, no Tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka Vispārējā likuma par sociālo nodrošinājumu 208. panta 1. punktā minētais priekšlaicīgais vecuma pabalsts²⁸ un *A. Bocero Torrico* un *J. Bode* vecuma pabalsti²⁹ Vācijā ir salīdzināmi vai līdzvērtīgi pabalsti Regulas Nr. 883/2004 5. panta a) punkta izpratnē³⁰.

47. Tiesas sēdē 2019. gada 2. maijā *INSS* un Spānijas Karaliste norādīja, ka attiecīgajām valsts tiesību normām ir divi mērķi: pirmkārt, garantēt, ka prasītāji, kuriem ir tiesības saņemt Vispārējā likuma par sociālo nodrošinājumu 208. panta 1. punktā minēto priekšlaicīgo vecuma pabalstu, nekļūst par slogu Spānijas sociālā nodrošinājuma sistēmai, un, otrkārt, veicināt darba tirgus aktivitāti un atturēt šādas personas no priekšlaicīgas pensionēšanās.

48. Saskaņā ar Vispārējā likuma par sociālo nodrošinājumu 208. panta 1. punkta c) apakšpunkta skaidrajiem noteikumiem šķiet, attiecīgās valsts tiesību normas ir īpaši paredzētas, lai nodrošinātu, ka prasītājiem, kuri vēlas saņemt vecuma pabalstus, ir jābūt tiesībām uz piemērojamo minimālo pensiju un līdz ar to tiem nav tiesību uz konkrētiem papildu pabalstiem vai piemaksām, tādējādi garantējot, ka šīs personas nekļūst par papildu slogu Spānijas sociālā nodrošinājuma sistēmai. Jāuzsver, ka nekādā ziņā pamatlietā šis mērķis pats par sevi netiek apšaubīts, drīzāk gan apstākļi, ka valsts tiesisko regulējumu piemēro diskriminējoši, kaitējot tiem darba ņēmējiem, kuri ir izmantojuši savas pamattiesības brīvi pārvietoties. Turklāt jānorāda, ka pati iesniedzējtiesa³¹ ir minējusi, ka tad, ja tiktu summēti Spānijas un Vācijas pabalsti, tiesību uz piemaksu nebūtu nedz *A. Bocero Torrico*, nedz *J. Bode*³². Līdz ar to šādos apstākļos neviens no prasītājiem nebūs slogs Spānijas sociālā nodrošinājuma sistēmai.

49. Lai arī mērķis atturēt vai kavēt prasītājus no priekšlaicīgas pensionēšanās varētu būt vērtējams atzinīgi, lai palielinātu valsts ražīgumu un samazinātu slogu sociālā nodrošinājuma sistēmai, jo īpaši ņemot vērā sabiedrības novecošanu un vidējā mūža ilguma palielināšanos, to nevar sasniegt, diskriminējot tos, kuri ir izmantojuši savas pamattiesības brīvi pārvietoties. Šajā ziņā man diemžēl ir jānorāda, ka izskatāmajās lietās ir grūti izvairīties no sajūtas, ka Spānijas iestādes ir izmantojušas likumā noteiktās pilnvaras veidā, kas acīmredzami diskriminē prasītājus izskatāmajās lietās, kuri ir izmantojuši savas tiesības brīvi pārvietoties, un kas īsti nav attaisnojams vai vismaz tam nevajadzētu tādām būt.

50. Tādējādi es uzskatu, ka Regulas Nr. 883/2004 5. panta a) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam neatbilst tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā pieeja priekšlaicīgam vecuma pabalstam tiek padarīta atkarīga no nosacījuma, ka izmaksājamā pabalsta apmēram ir jābūt lielākam par minimālo pabalstu, kāds attiecīgajai personai būtu jāizmaksā atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam, *neņemot* vērā arī faktisko pabalstu, kuru attiecīgā persona varētu saņemt kā tāda paša veida pabalstu no vienas vai vairākām citām dalībvalstīm.

28 Skat. Regulas Nr. 883/2004 1. panta x) punktu un 3. panta d) punktu. Regulas Nr. 883/2004 1. panta x) punktā ir paredzēts, ka "priekšlaicīgs vecuma pabalsts ir pabalsts, ko nodrošina, pirms sasniegts vecums, kurš parasti dod tiesības uz pensiju, un ko turpina nodrošināt, kad ir sasniegts minētais vecums, vai aizstāj ar citu vecuma pabalstu".

29 Skat. Regulas Nr. 883/2004 1. panta x) punktu un 3. panta d) punktu.

30 Pēc analogijas skat. spriedumu, 2016. gada 21. janvāris, *Vorarlberger Gebietskrankenkasse* un *Knauer* (C-453/14, EU:C:2016:37, 35. punkts).

31 Skat. šo secinājumu 23. punktu.

32 Skat. spriedumu, 2017. gada 7. decembris, *Zaniewicz-Dybeck* (C-189/16, EU:C:2017:946, 59. punkts), kurā ir minēts, ka, "aprēķinot tādu minimālo pabalstu kā pamatlietā aplūkotā pamatpensija, [Regulas Nr. 883/2014 58. pantā] īpaši ir paredzēts ņemt vērā to vecuma pensiju, ko pensijas saņēmējs faktiski saņem citā dalībvalstī".

VII. Secinājumi

51. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai uz *Tribunal Superior de Justicia de Galicia* (Galisijas Augstā tiesa, Spānija) uzdoto prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu 5. panta a) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam neatbilst tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā pieeja priekšlaicīgam vecuma pabalstam tiek padarīta atkarīga no nosacījuma, ka izmaksājamā pabalsta apmēram ir jābūt lielākam par minimālo pabalstu, kāds attiecīgajai personai būtu jāizmaksā atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam, *neņemot* vērā arī faktisko pabalstu, kuru attiecīgā persona varētu saņemt kā tāda paša veida pabalstu no vienas vai vairākām citām dalībvalstīm.